

Ευωδιές

της Ελένης Σαραντίτη

Με τις μυρωδιές, σαν το βρέφος, υποδεχόμενοι την καινούργια σχολική χρονιά. Της γαζίας το άρωμα, την ευωδιά της γης, του μούστου, την δυνατότερη –τις μέρες εκείνες– μυρωδιά της θάλασσας, και εκείνη της συκιάς με τα ξεχασμένα σύκα, τρυγημένα πια από λογής- λογής πετούμενα και ζούδια. Α, ναι, την εξαίσια ευωδιά των πρώτων χρυσαυθάνων, και τις οσμές που αναδίνονταν από το κελάρι του σπιτιού μας, όπου είχαμε συγκεντρώσει τις προμήθειες για τον χειμώνα: πεπόνια από τα «χειμωνικά», αμύγδαλα, σύκα αποξηραμένα πλεγμένα σε κουλούρες ή πλεξούδες, μουσταλευριά, πετιμέζι, μέλι, βάζα με γλυκό σταφύλι και μελιτζανάκι, κάποτε και ντοματάκι, ρόδια. Και κάμποσα κεφάλια τυρί. Και, φυσικά, στο κατώι σιτάρι, χαρούπια και κριθάρι.

Θυμάμαι, εντούτοις, ότι όλες αυτές οι ευωδιές υποχωρούσαν, χλόμιαζαν και εξασθενούσαν εμπρός στις ευωδιές της καινούργιας σχολικής ύλης που κυριαρχούσαν σε όλο το σπίτι και μας διήγειραν. Η μυρωδιά της γομολάστιχας, της ξύλινης κασετίνας, των τετραδίων και των φρεσκοξυσμένων μολυβιών, του μελανιού η μυρωδιά, της αλευρόκολλας, της πλαστελίνης, των ανέγγιχτων σελίδων του αναγνωστικού ή της πλάκας και του κοντυλιού- πέντε παιδιά, βλέπεις- του σπόγγου η μυρωδιά, της μπλε κόλλας με την οποία ντύναμε τετράδια και βιβλία, του στυπόχαρτου, η διακριτική και θαλπερή μυρωδιά της μάνας μας ενόσω μας βοηθούσε με όλα αυτά. Και η μυρωδιά των νοτισμένων τριαντάφυλλων στην πίσω ταρατσα, κάτω από την θεριεμένη κρεβατίνα.